¶ Anſhelmi Cantuarioꝝ Archipreſulis clariſſimi prefatio in librum cur deus homo incipit feliciter.

Opus ſubditū propt̄ quoſdaꝫ q̄ anteꝙ̄ ꝑfectuꝫ et exq̄ſitū eēt. primas ꝑtes eius me neſciēte ſibi trāſcribebāt. feſtinātius ꝙ̄ mihi oportunū eēt ac ideo breuius ꝙ̄ vellē ſum coactus vt potui conſumare. Nam plura que tacui inſeruiſſem et addidiſſem ſi in quiete ⁊ congruo ſpacio illud mihi edere licuiſſet. In magna eīꝫ cordis tribulatione quā vnde ⁊ cur paſſus ſum nouit deus illud in Anglia rogatus incepi ⁊ in Capuana ꝓuincia ꝑegrinus perfeci. quod ſꝫm materiā de qua editum ē. cur deus homo nominaui ⁊ in duos libellos diſtinxi. Quoꝝ prior quidē infideliū: xp̄ianā fidē. qr rationi putāt illā repugnare reſpuētium ꝯtinet obiectiones et fideliū reſpōſiones. Ac tandē remoto xp̄o q̄ſi nunꝙ̄ aliq̄d fuerit de illo. ꝓbat rōnibꝫ necc̄riis eſſe impoſſibile vllū hoīem ſaluari ſine illo. In ſecūdo autēꝫ libro ſimil̄r q̄ſi nihil ſciat̄ de xp̄o. monſtrat̄ non minus apta ratione et veritate. naturā hūanā ad h̄ inſtitutam eē. vt aliqn̄ īmortalitate beata. totus hō. i. ī corꝑe ⁊ aīa frueret̄. ac neceſſe eſſe vt hoc fiat de hoīe ꝓpter qđ factus ē. ſꝫ nō niſi ꝑ hoīem deū atqꝫ ex necitate omīa q̄ de xp̄o credimus fieri oportere. Hanc prefaciunculā cum capitulis totius operis. omnes q̄ librū hunc tranſcribere volūt ante eius principium vt prefigant poſtulo. quatenus in cuiuſcunqꝫ manus venerit. quaſi ī eius fronte aſpiciat: ſi quid in toto ſit corꝑe ꝙ non deſpiciat.

¶ Capitula primi libri.

Queſtio de qua totum opus pendet. Capitulum. i.
Quomodo accipienda ſunt que dicēda ſunt. ii.
Obiectiones infidelium et reſponſiones fidelium. iii.
Qꝛ hee reſponſiones videntur infidelibus ſine neceſſitate et quaſi quedam picture. iiij.
Qꝛ redēptio hominis non potuit fieri ꝑ aliā ꝙ̄ ꝑ dei ꝑſonā. v
Qualiter reprehendāt infideles ꝙ dicimus deum morte ſua nos redemiſſe. ⁊ ſic dilectionem ſuam erga nos oſtendiſſe et pro nobis expugnare diabolū veniſſe. vi.
Qꝛ nullā diabolus hēbat iuſticiā aduerſus hoīeꝫ: ⁊ q̄re videt̄

habuiſſe. cur deus hoc modo hominem liberaret. vii.
Quō licz hūilia q̄ dicim⁹ de xp̄o non ꝑtineāt ad diuinitatē
tm̄ inpuenies videat infidelib⁹ ea de illo dici ſm hoiem. ⁊ vn̄
illis videat idē homo ſponte mortuus non eſſe. viii.
Qꝫ ſponte mortu⁹ ſit. Et q̄d ſit. factus eſt obediens vſqꝫ ad
mortem. Et. propter quod et deus exaltauit illum. Et. non ve
ni voluntatē meam facere. Et. proprio filio ſuo nō pepercit de
us. Et. non ſicut ego volo ſed ſicut tu vis. ix
Item de eiſdem quomō aliter recte intelligi poſſunt. x
Quid ſit peccare et ꝑ peccato ſatiſfacere. xi.
Utr͂ ſola miſc͛dia ſine oī debiti ſolutiōe deceat deū pctm̄ di⸗
Qꝫ nihil min⁹ ſit tolerādū in rer͂ ordie q̄ vt ⸢mittere. xii
creatā creatori d̄bitū honorē auferat ⁊ n̄ ſoluat qd̄ aufert. xiii
Cuiuſmodi honor dei ſit pena peccantis. xiiii
Si deus vel ad modicū patiat̄ honorē ſuū violare. xv
Rō q̄ nūer⁹ angelor͂ q̄ ceciderūt reſtituēd⁹ ſit de hoib⁹. xvi
Qꝫ alii angeli pro illis non poſſunt reſtitui. xvii
Utr͂ plures futuri ſint ſancti hoīes q̄ ſint mali angeli. xviii
Qꝫ homo non poſſit ſaluari ſine peccati ſatiſfactione. xix
Qꝫ ſm menſuram peccati oportet eſſe ſatiſfactionem. nec ho⸗
mo eam per ſe facere poſſit. xx.
Quanti ponderis ſit peccatum. xxi.
Quam contumeliam fecit deo cuz ſe permiſit vinci a dyabo
lo pro qua ſatiſfacere non poteſt. xxii
Quid abſtulit deo cum peccauit quod reddere nequit. xxiii
Qꝫ diu non reddit deo quod debet non poſſit eſſe beatus.
nec excuſatur impotentia. xxiiii.
Qꝫ ex neceſſitate per chriſtum ſaluetur homo. xxv

Incipiunt capitula ſecundi libri.

Hominem factum eſſe iuſtum vt beatus eſſet. Capl'm. i.
Qꝫ non moreretur ſi non peccaſſet ii.
Qꝫ cum corpore in quo viuit in hac vita reſurgat. iii.
Qꝫ de humana natura perficiet deus quod incepit. iiij.
Qꝫ q̄uis h' neceſſe ſit fieri tn̄ nō h' faciet cogēte neceſſitate ⁊
q̄ ſit necitas q̄ aufert graz: aut minuit ⁊ ſit ncitas q̄ augz. v.
Qꝫ ſatiſfactōz ꝑ quā ſaluat̄ hō nō poſſit facere niſi de⁹ hō. vi

Qꝫ neceſſe ſit eūdē ipm eē ꝑfectū deū ⁊ ꝑfectum hoīem. vij
Qꝫ ex gn̄e ade ⁊ de v̓gīe feīa deū opꝛteat aſſumere hoīez. viij
Qꝫ neceſſe ſit v̓bū ſolū ⁊ hoīem in vnā ꝯuenire ꝑſonam. ix
Qꝫ idē hō nō ex debito moriat̄. ⁊ quō poſſit vel n̄ poſſit pec care. ⁊ cur ille ⁊ angelꝰ de ſua iuſticia laudādus ſit cū pecca
Qꝫ moriat̄ ex ſua ptāte. ⁊ ꝙ moꝛtalitas non ꝯ̄re n̄ poſſint. x ptineat ad purā homīs naturā. Et ꝙ ꝯ̄uis īco modoꝝ noſtro rum particeps ſit: miſer tamen non ſit. xj.
Q cum aliis infirmitatibꝫ nr̄is ignorantiā non habeat. xij.
Quō moꝛs eius ꝑualeat nūero ⁊ magnitudini pctōꝝ oīm. xiij
Quomodo deleat moꝛs eadem etiā pctā eū punietiū: xiiij
Qualiter deus de maſſa peccatrice aſſumpſit hominem ſine peccato. et de ſaluatione ade et eue. xv.
Qꝫ ī deo n̄ ſit necītas ⁊ īpoſſibilitas. ⁊ ꝙ ſit necītas cogēs ⁊ non cogēs. xvj.
Quomodo vita xp̄i ſoluatur deo ꝓ peccatis hoīm. et quomodo xp̄s debuit et n̄ debuit pati. xvij
Quāta ratione de moꝛte eius ſequat̄ hūana ſaluatio. xviij
Qꝫ magna ⁊ ꝙ̄ iuſta ſit miſcđia dei. xix.
Qꝫ īpoſſibile ſit dyabolum reconciliari. xx
Qꝫ ī hys q̄ dcā ſt̄ veťis ⁊ noui teſtamēti v̓itas ꝓbata ſit. xxj
Finis capitulоꝝ. Incipit liber primus Cur deus homo.

Queſtio de qua totum opus pendet. Capitulū primū.

ſ Epe ⁊ ſtudioſiſſime a multis rogatus ſum ⁊ verbis ⁊ lr̄is. quatenus cuiuſdā de fide nr̄a q̄ſtiōis rationes q̄s ſoleo rn̄dere querētibꝫ memoꝛie ſcribēdo commendem. Dicūt enī eas ſibi placere et arbitrant̄ ſibi ſatiſfacere qđ petūt. non vt ꝑ rationē ad fidez accedāt. ſꝫ vt eoꝝ q̄ credūt intellectu ⁊ ꝯtēplatione delectent̄ ⁊ vt ſint q̄ntū pn̄t parati ſꝑ ad ſatiſfactionē omni poſcēti ſe rationē de ea q̄ in nobꝭ eſt ſpe. Quā queſtionē ſolēt ⁊ infideles nobꝭ ſimplicitatē xp̄ianā q̄ſi fatuā deridētes obicere ⁊ fideles multi ī coꝛde verſare. q̄. ſ. ratione vel necītate deus homo fcūs ſit ⁊ moꝛte ſua ſic̄ credimus ⁊ ꝯfitemur mūdo vitā reddiderit. cū hec aut ꝑ aliā ꝑſonā ſiue angelicā ſiue hūanā aut ſola volūtate facere potuerit. De q̄ queſtione n̄ ſoluz lr̄ati ſed etiā illr̄ati mlťi querūt ⁊ rationē eius deſiderāt. Qm̄ igit̄ de